

Ploaia de toamnă

Nelu Preda

Din norii tulburi picurii se cern, pe-al codrului frunziș gălbui și tern,
De parcă timpu-ar sta în loc etern, băltoace ici și colo se aștern.
Mi-e sufletul pustiu și dureros, de stat îmi intră os în os,
Iar timpul bancher nemilos, puțină sănătate mi-a și ros.
Stau la fereastră și mă uit afară, la ploaia deasă care curge sfară,
Văd trecătorii ce grăbiți coboară, apoi febrili umbrela-și desfășoară.
Văd maidanezii uzi și zgribuliți, de-atâtea toamne tot nu sunt căliți,
Nici nu mai latră aiuriți, doar schiaună ușor neauziți.
Stau vrăbiuțe pe sub streșini, sau pitulate după cetini,
Stau vulpile ascunse-n vizuini, nu mai au chef să plece la găini.
Toată natura-i "înghețată", de ploaia asta sincopată,
Beau un pahar de vișinată și termin poezia toată.
Mă culc s-adorm - sper să visez la tropice cum navighez,
Ploaia să n-o mai sesisez, doar samba să o exerseze.